

การศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

A Study of Classroom Research Competency of Student Teachers in Teaching Practices at the Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University

กรรณิการ์ ภิรมย์รัตน์¹ และวีรพจน์ รัตนวาร์²

Kannika Bhiromrat¹ and Weerapojt Ruttanawarn²

¹⁻² สาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Department of Social Studies, Faculty of Education Suan Sunandha Rajabhat University

E-mail: kannika.bh@ssru.ac.th

Received: 10 เม.ย. 63 Revised: 20 พ.ค. 63 Accepted: 10 ก.ค. 63

DOI: 10.14416/j.ted.2022.06.013

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และเพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสาขาวิชา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปและสาขาวิชาสังคมศึกษา ปีการศึกษา 2562 จำนวน 218 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม มาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.970 และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ One-way ANOVA และทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Seheffe' Method)

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก รองลงมาเป็นด้านความรู้พื้นฐานการวิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก และด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ 2) นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูทั้ง 6 สาขาวิชา มีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียน เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีของเซฟเฟ (Seheffe' Method) พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ สมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษา สูงกว่าสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: สมรรถนะด้านการวิจัย การวิจัยในชั้นเรียน นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

Abstract

The objectives of this research project are to study on the classroom research competency of student teachers in teaching practices at the Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University; and to compare the classroom research competency of student teachers in teaching practices at the Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, sorted by departments. The samples for this research project are intern teachers who are year 5 students of the Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, from 6 departments, namely, Thai Language Department, English Language Department, Mathematics Department, Department of Early Childhood Education, Department of Basic Sciences and Department of Social Studies in the academic year of 2019. The total number of the samples is 218. The tool used in the research is a questionnaire that uses 5 scales parameters, with the reliability score for the entire questionnaire being 0.970. The statistical values used for data analysis are means, standard deviations, and One-way ANOVA values. In addition, there are pair-tests with Seheffe' Method.

The findings from the research are as follows. (1) The overall classroom research competency of student teachers is in the high level. Considered separately, the category of the attitude toward classroom research has the highest mean, which falls in the high level, followed by the category of basic knowledge of classroom research, which is in high level, and the category of classroom research skill, with the lowest mean, which is in the high level, respectively. (2) Student teachers from 6 departments (branches) have the overall classroom research competency that shows no statistically significant difference. Considered separately, the category of classroom research skill shows difference with statistical significance of 0.5. The results from the pair-tests with Seheffe' Method show that student teachers have classroom research competency with difference, with statistical significance of 0.5, in 1pair, which shows that the classroom research competency of students of Department of Social Studies which is higher than the classroom research competency of students of English Language Department.

Keywords: Research Competency, Classroom Research, Student Teachers, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University

1. บทนำ

การวิจัยเข้ามามีบทบาทสำคัญของวงการศึกษา นับตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 24 (5) ที่ระบุให้สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อมสื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ และในมาตรา 30 ได้กำหนดให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มี

ประสิทธิภาพ รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา [1] จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่กล่าวมา จะพบว่าการวิจัยถึงเป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนจะต้องนำมาใช้ในการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียน ซึ่งการวิจัยในชั้นเรียนถือเป็นการทำวิจัยของครูผู้สอนที่จะนำไปพัฒนาหรือแก้ปัญหาให้กับผู้เรียนเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานและตัวชี้วัดตามหลักสูตรที่กำหนด โดยครูมีหน้าที่ต้องทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาหรือแก้ปัญหาผู้เรียนในรายวิชาที่รับผิดชอบ ทั้งนี้การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการวิจัยที่ทำโดยครูผู้สอนในชั้นเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

ในชั้นเรียนและนำผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน หรือส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ดีขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน เป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันที และสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของตนเองให้ทั้งตนเองและกลุ่มเพื่อน ร่วมงานในโรงเรียนได้มีโอกาสวิพากษ์ อภิปราย แลกเปลี่ยน เรียนรู้ในแนวทางที่ได้ปฏิบัติและผลที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนา การเรียนรู้ทั้งของครูและนักเรียน [2]

นอกจากนี้ลักษณะสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนมีจุด เริ่มต้นของการวิจัยในชั้นเรียนเกิดขึ้นเนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับการ เรียนรู้ของผู้เรียนหรือมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ของครู แล้วครูเกิดความคิด ความต้องการหรือมีความเป็น กัลยาณมิตร มีความปรารถนาดีต่อศิษย์หรือผู้เรียนโดยจะ หาทางแก้ไขปัญหาคือช่วยเหลือผู้เรียนด้วยการแสวงหา วิธีการหรือนวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือ พัฒนาการจัดการเรียนรู้ของครู จุดเริ่มต้นที่แท้จริงของการ วิจัยในชั้นเรียนจึงอยู่ที่ครูเป็นสำคัญ เพราะปัญหาการเรียนรู้ จะเกิดขึ้นในชั้นเรียนอยู่ตลอดเวลา หากครูผู้สอนไม่สนใจ ปัญหาการเรียนรู้เหล่านั้นก็จะไม่เกิดการแก้ไขปัญหาคือ พัฒนาการเรียนรู้ การวิจัยในชั้นเรียนก็จะไม่มีวันเกิดขึ้นอย่าง แน่นนอน แต่ถ้าครูมีความรัก ความเมตตาต่อผู้เรียน อยากเห็น ผู้เรียนเป็น คนดี คนเก่งและมีความสุข ครูก็ต้องหาทาง แก้ไขปัญหาการเรียนรู้ ช่วยเหลือพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถเต็มตามศักยภาพ ดังนั้นการทำวิจัยในชั้นเรียน จึงเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนจะหาวิธีการหรือองค์ความรู้เพื่อมา พัฒนาผู้เรียน [3]

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาเป็น คณะที่มีหน้าที่หลักในการผลิตครูระดับปริญญาตรี เพื่อไปทำ หน้าที่สอนผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งแต่ระดับ ประถมศึกษา ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งคณะครุศาสตร์ ดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาตามประกาศ กระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรห้าปี) ที่กำหนด ให้คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์จะต้องมีความรอบรู้และ มีความสามารถประยุกต์ความเข้าใจอันถ่องแท้ในทฤษฎีและ ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ มีความ

คิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการแก้ไขปัญหา มีความสามารถในการ พิจารณาแสวงหาและเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาทาง วิชาการ วิชาชีพ มีความสามารถในการติดตามพัฒนาการ ศาสตร์ทั้งหลายและมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาสมรรถนะของ ตนอยู่เสมอ [4] ส่วนผู้มีบทบาทสำคัญที่จะพัฒนานักศึกษา ให้เป็นไปตามมาตรฐานคุณวุฒิสาขาครุศาสตร์และศึกษ ศาสตร์ได้นั้น คือ อาจารย์ผู้สอน ฉะนั้นอาจารย์ผู้สอนจะต้อง เป็นบุคคลที่พัฒนาตนเองอยู่เสมอทั้งในด้านการจัดการเรียน การสอนและการวิจัย ซึ่งการวิจัยจะเป็นวิธีการได้มาขององค์ ความรู้ใหม่ ๆ ที่จะนำมาพัฒนานักศึกษา เพราะการวิจัยเป็น กระบวนการในการแสวงหาความรู้ความจริงของปรากฏการณ์ ต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่เป็นวิทยาศาสตร์ ซึ่งได้รับการยอมรับ ว่าเป็นวิธีการที่มีระบบ มีเหตุมีผลและมีความน่าเชื่อถือ [5]

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยใน ชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะ ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาว่านักศึกษา มีสมรรถนะด้านความรู้ ด้านทักษะ และเจตคติต่อการทำ วิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับใด ทั้งนี้จะได้ในผลการศึกษา มาวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรม ที่พัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีความสามารถ ในการทำวิจัยในชั้นเรียนต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2.2 เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสาขาวิชา

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนสุนันทา มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษา

บทควาณวิจัย

การศึกษสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2562 ประกอบด้วย 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป และสาขาวิชาสังคมศึกษา ซึ่งมีนักศึกษาจำนวน 481 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ คือ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2562 ประกอบด้วย 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป และสาขาวิชาสังคมศึกษา โดยประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรยามาเน่ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ซึ่งต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 218 คน จากนั้น จะทำการเลือกตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มเชิงระบบ (Systematic Random Sampling) เพื่อให้ได้ตัวแทนของประชากร ที่ทำการการศึกษา

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ซึ่งเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยมีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

1) ศึกษา นิยาม ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2) เขียนนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการวิจัย โดยจำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านความรู้พื้นฐานการวิจัย (2) ด้านทักษะการทำวิจัย และ (3) ด้านเจตคติต่อการวิจัย

3) สร้างแบบสอบถามสมรรถนะด้านการวิจัย ซึ่งเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

4) นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค (IOC) ซึ่งมีค่าระหว่าง 0.80-1.00

5) นำแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกแล้ว ในข้อ 3.2.4 ไปทดลองใช้ (Try out) กับอาจารย์ที่ไม่ใช่

กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลจากการตอบแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากนั้นนำผลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาเปรียบเทียบระดับสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน ตามเกณฑ์ ดังนี้ [6]

- 4.50-5.00 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัย ในชั้นเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.50-4.49 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัย ในชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก
- 2.50-3.49 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัย ในชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.50-2.49 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัย ในชั้นเรียนอยู่ในระดับน้อย
- 1.00-1.49 หมายถึง มีสมรรถนะด้านการวิจัย ในชั้นเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

แล้วนำผลจากการตอบแบบสอบถามมาตรวจหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.970

3.3 จัดพิมพ์แบบสอบถามเพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยต่อไป

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ทำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลถึงคณบดี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาชั้นปีที่ 5 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง

3) ผู้วิจัยชี้แจงนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ทราบถึงการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิธีการตอบแบบสอบถาม

4) นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน

5) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้และตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.5 ขั้นตอนและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปและใช้

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ One-way ANOVA

4. ผลการวิจัย

การศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยภาพรวม

สมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน	$\bar{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
1. ด้านความรู้พื้นฐานการวิจัยในชั้นเรียน	4.23	0.49	มาก
2. ด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียน	4.19	0.54	มาก
3. ด้านเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน	4.35	0.51	มาก
รวม	4.26	0.47	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก รองลงมาเป็นด้าน

ความรู้พื้นฐานการวิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับมากและด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยน้อยสุดอยู่ในระดับมากตามลำดับ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสาขาวิชา

n = 218

สาขาวิชา	สมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน						รวม	
	ด้านความรู้พื้นฐาน		ด้านทักษะการทำ		ด้านเจตคติต่อการ			
	การวิจัยในชั้นเรียน		วิจัยในชั้นเรียน		ทำวิจัยในชั้นเรียน			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ภาษาไทย	4.25	0.49	4.15	0.50	4.34	0.55	4.25	0.46
2. ภาษาอังกฤษ	4.07	0.46	3.94	0.53	4.24	0.54	4.08	0.47
3. คณิตศาสตร์	4.12	0.48	4.10	0.50	4.26	0.47	4.16	0.45
4. การศึกษาปฐมวัย	4.28	0.54	4.27	0.62	4.49	0.53	4.35	0.53
5. วิทยาศาสตร์ทั่วไป	4.33	0.51	4.29	0.51	4.41	0.46	4.34	0.46
6. สังคมศึกษา	4.32	0.43	4.35	0.46	4.35	0.42	4.34	0.39

บทควาณวิจัย

การศึกษสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูแต่ละสาขาวิชาที่มีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนด้าน เจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนโดยรวมดังนี้ สาขาวิชา ภาษาไทยมีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก สาขาวิชาคณิตศาสตร์มีสมรรถนะ อยู่ในระดับมาก สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยมีสมรรถนะอยู่ใน ระดับมาก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปมีสมรรถนะอยู่ในระดับ มากและสาขาวิชาสังคมศึกษามีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสาขาวิชา

สมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน	แหล่ง ความแปรปรวน	SS	df	MS	F
1. ด้านความรู้พื้นฐานการวิจัยในชั้นเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2.12	5	0.42	1.77
	ภายในกลุ่ม	51.40	214	0.24	
	รวม	53.53	219		
2. ด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียน	ระหว่างกลุ่ม	4.22	5	0.84	3.04*
	ภายในกลุ่ม	59.49	214	0.27	
	รวม	63.72	219		
3. ด้านเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.55	5	0.31	1.21
	ภายในกลุ่ม	54.51	214	0.25	
	รวม	56.06	219		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2.25	5	0.45	2.08
	ภายในกลุ่ม	46.29	214	0.21	
	รวม	48.54	219		

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ทั้ง 6 สาขาวิชา มีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียน ดังนั้นต้องจึงทดสอบเป็น รายคู่ตามวิธีของเซฟเฟ (Seheffe' Method) ดังในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสาขาวิชา

สมรรถนะ	$\bar{X}$	ไทย	อังกฤษ	คณิตศาสตร์	ปฐมวัย	วิทยาศาสตร์	สังคมศึกษา
		4.15	3.94	4.10	4.27	4.29	4.35
ภาษาไทย	4.15	-	0.20	0.04	-0.12	-0.14	-0.21
ภาษาอังกฤษ	3.94		-	-0.16	-0.33	-0.34	-0.41*
คณิตศาสตร์	4.10			-	-0.16	-0.18	-0.25

ตารางที่ 4 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสาขาวิชา (ต่อ)

สมรรถนะ	ไทย	อังกฤษ	คณิตศาสตร์	ปฐมวัย	วิทยาศาสตร์	สังคมศึกษา
$\bar{X}$	4.15	3.94	4.10	4.27	4.29	4.35
ปฐมวัย	4.27	-	-	-	-0.02	-0.08
วิทยาศาสตร์	4.29	-	-	-	-	-0.07
สังคมศึกษา	4.35	-	-	-	-	-

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 คู่ คือ สมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษา สูงกว่าสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

5.สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้ การศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก รองลงมาเป็นด้านความรู้พื้นฐานการวิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก และด้านทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยน้อยสุดอยู่ในระดับมาก จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่านักศึกษามีสมรรถนะส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เรียนในรายวิชาการวิจัยในชั้นเรียนในทุกสาขาวิชาซึ่งเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรในชั้น

ปีที่ 4 ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษา โดยอาจารย์ผู้สอนรายวิชานี้ได้ให้นักศึกษาได้ศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งเป็นการฝึกสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนเบื้องต้น จึงทำให้เมื่อออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่นักศึกษาต้องทำวิจัยในชั้นเรียนกับนักเรียนส่งผลให้นักศึกษามีสมรรถนะสูงด้านวิชาชีพครู ดังที่ ณรงค์วิทย์ [7] กล่าวถึงสมรรถนะวิชาชีพ (Job Competency) ว่าเป็นบุคลิกลักษณะของคนที่เหมาะสมให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ศักดิ์คติ ความเชื่อและอุปนิสัยที่จะช่วยส่งเสริมให้คน ๆ นั้น สามารถสร้างผลงานในการปฏิบัติงานตำแหน่งนั้น ๆ ได้สูงกว่ามาตรฐาน ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ [8] ที่กำหนดให้หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิตในมาตรฐานผลการเรียนรู้ ด้านทักษะทางปัญญาที่นักศึกษาสามารถคิดค้นหาข้อเท็จจริง ทำความเข้าใจและประเมินข้อมูลสารสนเทศและแนวคิดจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายเพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน การวินิจฉัย แก้ปัญหา และทำการวิจัยเพื่อพัฒนางานและพัฒนางานองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง และยังสอดคล้องกับแนวคิดของครุรักษ์ [9] ได้กล่าวว่าการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนมีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องมือสำคัญของครูในการพัฒนาวิถีชีวิตความเป็นครูไปสู่ความเป็นครูมืออาชีพ เพราะการวิจัยในชั้นเรียนจะช่วยให้ครูเป็นนักแสวงหาความรู้และวิธีการใหม่ ๆ อยู่เสมอ ซึ่งจะช่วยให้ครูมีความรู้อย่างกว้างขวางและลุ่มลึก ทำงานอย่างมีเหตุผล สร้างสรรค์ และเป็นระบบนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของอนันต์ [10] ที่กล่าวว่า วิจัยในชั้นเรียนมีความสำคัญกับวิชาชีพครู เพราะได้มีการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา ซึ่งช่วยให้เกิด

บทควาณวิจัย

การศึกษสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

องค์ความรู้ มีแนวทางการแก้ปัญหาที่ถูกต้องและน่าเชื่อถือ เป็นผลทำให้วิชาชีพครูมีมาตรฐานยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผลการศึกษาค้นคว้าก็ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของเชาวรัตน์ [11] ที่ได้ทำการศึกษารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะทางการวิจัยของครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่า (1) ครูนักวิจัยเครือข่ายมีความต้องการพัฒนาสมรรถนะทางการวิจัยในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของปิยะปทีป [12] ได้ทำการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะวิจัยครูพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า สมรรถนะวิจัยครูพลศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก (2) การศึกษาเปรียบเทียบสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูทั้ง 6 สาขาวิชา มีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นแสดงว่า คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีการจัดการเรียนการสอนที่มีมาตรฐานเดียวกันจึงส่งผลให้นักศึกษาทุกสาขาวิชา มีสมรรถนะในการทำวิจัยในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน โดยมีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ซึ่งคณะครุศาสตร์มีการพัฒนาสมรรถนะด้านการวิจัยให้กับนักศึกษาเป็นไปตามหลักสูตรกำหนดดังที่กระทรวงศึกษาธิการ [8] มีประกาศ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรห้าปี) กำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ให้มีความรอบรู้และมีความสามารถประยุกต์ความเข้าใจอันถ่องแท้ในทฤษฎีและระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย เพื่อสร้างความรู้ใหม่ และมีความสามารถในการติดตามพัฒนาการของศาสตร์ทั้งหลาย และมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาสมรรถนะของตนอยู่เสมอ ทั้งนี้ในการทำวิจัยในชั้นเรียนในแต่ละสาขาวิชาของคณะครุศาสตร์ จะยึดระเบียบวิธีการวิจัยเดียวกันซึ่งมุ่งเน้นที่การแก้ปัญหาหรือการพัฒนาผู้เรียน แต่จะแตกต่างกันไปตามศาสตร์และนวัตกรรมที่นำมาแก้ปัญหาในชั้นเรียน และในมาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านความรู้ที่ต้องพัฒนานักศึกษาให้มีความเข้าใจความก้าวหน้าของความรู้เฉพาะด้านในสาขาวิชาที่จะสอนอย่างลึกซึ้ง ตระหนักถึงความสำคัญของงานวิจัยและการวิจัยในการต่อยอดความรู้

นอกจากนี้ยังผลการศึกษายังสอดคล้องกับแนวคิดของบุญธรรม[13] ได้กล่าวถึงขั้นตอนการทำวิจัย ว่าการทำวิจัยทำตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมี 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) สงสัย 2) ทำสิ่งสงสัยให้ชัดเจน 3) คาดเดา 4) ทดสอบ และ 5) ยืนยันและสอดคล้องกับแนวคิดของพิชิต [3] ได้กล่าวถึงขั้นตอนการวิจัยในชั้นเรียนว่ามีขั้นตอนการดำเนินงานสำคัญ ๆ 5 ขั้นตอนได้แก่ 1) การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนรู้ 2) การเลือกนวัตกรรมการเรียนรู้ หรือวิธีการแก้ปัญหา 3) การออกแบบและสร้างนวัตกรรมหรือวิธีการแก้ปัญหา 4) การใช้ใช้นวัตกรรมหรือวิธีการแก้ปัญหาหรือพัฒนา และ 5) การสรุปและรายงานผลการวิจัย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าจากการศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาในครั้งนี้ทำให้คณะครุศาสตร์ ประเมินสมรรถนะของนักศึกษาจากการทำวิจัยในชั้นเรียนที่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพครูของตนเองในอนาคตและยังเป็นการประเมินคุณภาพของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี) ที่สามารถพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนดอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1) ผู้บริหารและอาจารย์คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ควรวางแผนทางหรือนโยบายในการพัฒนานักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูให้มีความรู้ด้านการทำวิจัยในชั้นเรียนที่มีความเชี่ยวชาญมากยิ่งขึ้น และส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานวิจัยในชั้นเรียนในเวทีระดับชาติและนานาชาติ

2) ควรทำการศึกษาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนแต่ละด้านในเชิงลึก เพื่อค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีหรือรูปแบบการพัฒนานักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูให้สามารถนำไปเป็นต้นแบบเพื่อเตรียมการพัฒนานักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี)

3) ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ เพื่อนำผลการศึกษามากำหนดนโยบายการพัฒนานักศึกษาร่วมกัน เพื่อให้มีบัณฑิตที่มีคุณภาพในมาตรฐานเดียวกันตามหลักสูตร

เอกสารอ้างอิง

- [1] กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- [2] สุวิมล ว่องวานิช. (2553). การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [3] พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2557). ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียนครูทุกคนทำได้ไม่ยาก. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร: แฮร์รี่ ออฟ เคอร์มิสท์.
- [4] สำนักงานนโยบายและแผนการอุดมศึกษา. (2556). แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [5] วรณิ แกมเกตุ. (2555). วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [6] บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น: ฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- [7] ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2547). มารูจัก COMPETENCY กันเถอะ. กรุงเทพมหานคร: เอช อาร์ เซ็นเตอร์.
- [8] กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรห้าปี). กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- [9] ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์. (2544). การเรียนรู้และการฝึกปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 4. ชลบุรี: โรงพิมพ์งามช่าง.
- [10] อนุวัติ คุณแก้ว. (2555). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้สู่ผลงานทางวิชาการเพื่อการเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [11] เขาวรัตน์ เตมียกุล. (2552). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะทางการวิจัยของครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต สาขาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- [12] ปิยะปทีป แสงอุไร และปัญญา ประดิษฐ์บาททุกา. (2558). การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะวิจัยครูพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัยที่ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย งบประมาณแผ่นดิน ประจำปีงบประมาณ 2558. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- [13] บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2553). การเขียนรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้ว.